DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
17. december 1992 *

I sag C-68/91 P,

Heinz-Jörg Moritz, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Mahlberg, Bonn, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Heinz-Jörg Moritz, 25 A, rue de Schönfels, Bridel,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 13. december 1990 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-20/89, Heinz-Jörg Moritz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, hvorunder der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Götz sur Hausen, som befuldmægtiget, bistået af advokat Barbara Rapp-Jung, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Zuleeg, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida og F. Grévisse,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 1. oktober 1992,

* Processprog: tysk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. november 1992,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 15. februar 1991 har Moritz i henhold til artikel 49 i EØF-statutten for Domstolen og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten iværksat af appel af en dom afsagt af Retten i Første Instans den 13. december 1990 (sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769), for så vidt Kommissionen herved blev frifundet for hans påstand om erstatning for den skade, som var tilføjet ham ved afgørelse af 2. juli 1986 om udnævnelse af Dieter Engel til direktør for Direktoratet for Investeringer og Långivning under Kommissionens Generaldirektorat for Lån og Investering (»GD XVIII«), samtidig med at hver part fandtes at burde bære sine egne omkostninger.

2 Det fremgår af den appellerede dom, at sagens faktiske omstændigheder er følgende:

»1. Sagsøgeren var indtil udgangen af januar 1990, da han blev pensioneret, tjenestemand i lønklasse A3 ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, hvor han beklædte en stilling som kontorchef i Generaldirektorat XVIII (Lån og Investering). Sagsøgeren indgav ansøgning vedrørende en stilling i lønklasse A2 som direktør for Direktoratet for Investeringer og Långivning i det nævnte generaldirektorat (meddelelse om ledig stilling KOM/24/86).

2. I udtalelse 17/86 af 22. april 1986 fremførte Kommissionens Rådgivende Udvalg vedrørende udnævnelse i stillinger i lønklasserne A2 og A3 (herefter benævnt 'Det Rådgivende Udvalg'), der var blevet forelagt ansøgningerne fra sagsøgeren og en anden tjenestemand ved Kommissionen, den opfattelse, at ingen af ansøgerne var i besiddelse af alle de krævede kvalifikationer.

3. Under sit møde den 30. april 1986 gennemgik Kommissionen i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt 'vedtægten') — der vedrører besættelse af ledige stillinger ved forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen — de to foreliggende ansøgninger og besluttede ikke at besætte den ledige stilling.

4. Kommissionen besluttede dernæst at anvende vedtægtens artikel 29, stk. 2, hvorefter ansættelsesmyndigheden ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A1 og A2 kan anvende en anden ansættelsesprocedure end den i artikel 29, stk. 1, foreskrevne.

5. Under sit møde den 27. juni 1986 fandt Det Rådgivende Udvalg, at den ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, der var indgivet af Dieter Engel — der på daværende tidspunkt ikke var tjenestemand ved De Europæiske Fællesskaber — skulle tages i betragtning. Den 2. juli 1986 udnævnte Kommissionen Engel, der på daværende tidspunkt var canadisk statsborger, til den ledige stilling efter at have foretaget en sammenligning af de foreliggende ansøgninger. Den 14. juli 1986 gav kommissionsmedlem Matutes, der var ansvarlig for udnævnelser inden for Generaldirektorat XVIII, sagsøgeren meddelelse om denne afgørelse.

6. Ved skrivelse af 13. oktober 1986 indbragte sagsøgeren en klage, hvori han krævede annullation af afgørelsen om udnævnelse af Engel til den omhandlede stilling. Kommissionen afviste klagen ved afgørelse af 7. maj 1987.«

3 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. august 1987 anlagde Moritz sag mod Kommissionen med påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse af 2. juli 1986 om at udnævne Engel og afgørelsen om at afvise Moritz' klage over denne udnævnelse, dels om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade, som han hævdede at have lidt.

4 Ved kendelse af 15. november 1989 henviste Domstolen sagen til Retten i Første Instans (herefter benævnt »Retten«) i medfør af artikel 14 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.

5 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen og fastslog, at hver part burde bære sine egne omkostninger.

6 Til støtte for appellen, der udelukkende angår den del af dommen, hvorved Kommissionen er blevet frifundet for erstatningspåstandene, har Moritz gjort følgende anbringender gældende: Retten har ikke foretaget en tilstrækkelig prøvelse af den anfægtede afgørelse; det skyldes urigtige oplysninger, at Retten er kommet til det resultat, at proceduren i Det Rådgivende Udvalg var lovlig; Retten har urigtigt fundet, at Det Rådgivende Udvalg lovligt havde rådet bod på, at hans personlige aktmappe ikke var fuldstændig, ved alene at høre generaldirektøren; Retten har endvidere urigtigt fundet, at appellantens formodninger ikke var tilstrækkeligt grundlag for at betvivle den objektive karakter af de udtalelser, der af hans generaldirektør, Cioffi, var fremsat vedrørende ham for Det Rådgivende Udvalg; den har endvidere undladt at nævne adskillige proceduremæssige uregelmæssigheder (udeladelser i referatet af Det Rådgivende Udvalgs møde den 22.4.1986; utilstrækkelig begrundelse for den af udvalget samme dag afgivne udtalelse; manglende prøvelse af Engel's kvalifikationer i Det Rådgivende Udvalg; for sen afholdelse af ansættelsessamtalen vedrørende appellanten); Retten har ikke taget stilling til appellantens påstand om fremlæggelse af Engel's personlige aktmappe og hans ansøgning; Retten har urigtigt fundet, at udnævnelsen af Engel ikke var behæftet med en åbenbar skønsfejl; den har ligeledes urigtigt fundet, at udnævnelsen af Engel ikke stred mod tjenestemandsvedtægtens artikel 27 og 28 eller artikel 1, stk. 1, nr. i), i bilag III til denne vedtægt, og at Kommissionen ikke i det foreliggende tilfælde havde tilsidesat sin omsorgspligt; Retten har urigtigt taget hensyn til den i øvrigt undskyldelige forsinkelse fra appellantens side med hensyn til besvarelse af forslaget til bedømmelse for perioden 1983-1985, selv om denne forsinkelse var indtruffet efter udnævnelsen af Engel og således uden indflydelse på den påståede tjenstlige fejl; Retten burde have pålagt Kommissionen at betale samtlige sagens omkostninger, idet dens egne urigtige udtalelser medførte, at appellanten anlagde sagen i første instans.

7 Hvad nærmere angår sagens forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

8 Indledningsvis bemærkes, at selv om appellanten havde begrænset sig til at kræve erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, han påstod at have lidt, sondrede Retten på grundlag af hans stævning mellem på den ene side hans påstande og anbringender vedrørende erstatningen for den økonomiske skade, som udnævnelsen af Engel havde påført ham, og på den anden side hans påstande og anbringender vedrørende erstatning for den ikke-økonomiske skade, som denne afgørelse havde voldt ham, og hvorefter Retten tog stilling til punkterne hver for sig.

9 Under disse omstændigheder må der særskilt foretages en undersøgelse af de anbringender i appelsagen, der vedrører den del af dommen, hvori Kommissionen frifindes for at erstatte den økonomiske skade, og de anbringender, der vedrører den del af dommen, hvorved Kommissionen frifindes for påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade.

Den del af dommen, der vedrører påstanden om erstatning for økonomisk skade

10 Der skal først tages stilling til anbringendet om, at Retten har begået en fejl ved at finde, at Det Rådgivende Udvalg lovligt havde kunnet råde bod på, at Moritz' personlige aktmappe ikke var fuldstændig, alene ved at høre generaldirektøren.

11 For Retten gjorde Moritz gældende dels, at hans personlige aktmappe var ufuldstændig, eftersom der heri manglede tre bedømmelser af ham, bl.a. bedømmelsen for perioden 1983-1985, dels, at Det Rådgivende Udvalg ikke lovligt kunne berigtige denne mangel ved ikke kontradiktorisk at høre hans generaldirektør, som ikke

havde beføjelse til at bedømme ham, og som sandsynligvis havde fremsat ugunstige udtalelser om ham.

12 I sin forkastelse af Moritz' argumentation har Retten i præmis 30 og 31 til dommen givet en fremstilling af udnævnelsesproceduren og bemærket, at udvalget lovligt havde kunnet høre generaldirektør Cioffi uden at tilsidesætte retten til kontradiktion, særlig da det fremgik af referatet af mødet i Det Rådgivende Udvalg den 22. april 1986 dels, at generaldirektøren havde begrænset sig til på grundlag af meddelelsen om den ledige stilling at redegøre for de krav, der stilledes til ansøgeren til stillingen, og dels, at der ikke var fremført noget til støtte for den påstand, at generaldirektøren havde fremsat ugunstige udtalelser om Moritz.

13 Det skal ligeledes bemærkes, at Retten i sin forkastelse af appellantens argumentation vedrørende en påstået tjenstlig fejl begået af ansættelsesmyndigheden ved for sen udfærdigelse af bedømmelsen af sagsøgeren, i præmis 41 til dommen ikke har fundet det bevist, at Moritz ville have haft yderligere en chance for at blive udnævnt i stillingen som direktør for Direktoratet for Investeringer og Långivning, dersom hans aktmappe havde omfattet den endelige bedømmelse for perioden 1983-1985, idet denne kun rummede mindre ændringer i forhold til forslaget til bedømmelsen.

14 For Domstolen har Moritz gjort gældende, at Retten urigtigt fandt, at den af Kommissionen fulgte procedure var lovlig, selv om bedømmelsen af hans fortjenester havde fundet sted på grundlag af en ufuldstændig personlig aktmappe, der navnlig ikke indeholdt bedømmelsen af ham for den seneste periode (1.7.1983-30.6.1985) og på grundlag af de sandsynligvis ugunstige vurderinger af hans evner, der var foretaget af generaldirektør Cioffi. Ifølge appellanten burde Det Rådgivende Udvalg under disse forhold have iværksat en høring med henblik på overholdelse af det kontradiktoriske princip.

15 Kommissionen finder derimod, at Det Rådgivende Udvalg som fastslået af Retten lovligt har hørt generaldirektøren vedrørende Moritz' kompetence, og at det ikke behøvede at høre ham kontradiktorisk.

16 Ifølge Domstolens faste praksis (jf. bl.a. dom af 10.6.1987, sag 7/86, Vincent mod Parlamentet, Sml. s. 2473, præmis 16) er bedømmelsen en uundværlig del af vurderingen, hver gang den overordnede myndighed skal tage stilling til tjenestemandens karriere, og en forfremmelsesprocedure er behæftet med en mangel, såfremt ansættelsesmyndigheden ikke har kunnet foretage en sammenlignende bedømmelse af ansøgernes fortjenester, fordi bedømmelsesrapporterne for en eller flere af dem ved administrationens fejl er blevet udfærdiget med en væsentlig forsinkelse.

17 Denne retspraksis indebærer dog ikke, at alle ansøgerne på det tidspunkt, hvor afgørelsen om udnævnelse træffes, skal befinde sig på nøjagtigt samme trin for så vidt angår deres bedømmelsesrapporter, og heller ikke, at det påhviler ansættelsesmyndigheden at udsætte sin afgørelse, dersom den seneste rapport for den ene eller den anden ansøger endnu ikke er endelig som følge af, at den er blevet forelagt den ansvarlige for en appelleret bedømmelse eller Det Paritetiske Udvalg (dom af 27.1.1983, sag 263/81, List mod Kommissionen, Sml. s. 103, præmis 27).

18 Domstolen har ligeledes antaget, at manglende bedømmelser under særlige omstændigheder kan erstattes af andre oplysninger vedrørende tjenestemandens fortjenester (dom af 18.12.1980, forenede sager 156/79 og 51/80, Gratreau mod Kommissionen, Sml. s. 3943, præmis 22).

19 De omstændigheder, hvorunder bedømmelsen af Moritz for perioden fra den 1. juli 1983 til den 30. juni 1985 er blevet udfærdiget, fremgår af præmis 43 til den appellerede dom.

20 Det fremgår af de forhold, der er fastslået af Retten i præmis 43 til den appellerede dom, at den seneste bedømmelse af appellanten, dvs. bedømmelsen for perioden 1983-1985, på grund af en forsinkelse voldt af Kommissionen med hensyn til udarbejdelsen af forslaget til bedømmelsen, ikke var blandt de akter, der havde været forelagt Det Rådgivende Udvalg på datoen for den anfægtede afgørelse, nemlig den 2. juli 1986.

21 Under disse omstændigheder måtte Retten for at tage stilling til anbringendet, således som det var fremført for den, dels angive, hvilke gyldige grunde der kunne medføre, at den manglende bedømmelse blandt akterne i sagen blev erstattet af andre oplysninger, og dels forklare antagelsen om, at Det Rådgivende Udvalgs høring af generaldirektøren, uanset hvilke udtalelser der blev fremsat om Moritz, var tilstrækkelige til at råde bod på denne mangel, uden at det var nødvendigt at give Moritz mulighed for at blive hørt på samme tid som generaldirektøren eller i det mindste kontradiktorisk med ham.

22 I præmis 30 og 31 i den appellerede dom hedder det i det væsentlige blot, at Det Rådgivende Udvalg havde kunnet høre generaldirektøren, uden at dette medførte, at proceduren blev ulovlig. Retten udtaler sig hverken om de grunde, som i den foreliggende sag berettigede til brug af andre oplysninger end bedømmelsen, eller om det tilstrækkelige i at høre generaldirektøren for at råde bod på, at bedømmelsen ikke forelå.

23 I præmis 41 udtaler Retten sig heller ikke om disse to spørgsmål. Den bygger på mindre forskelle mellem forslaget til bedømmelsen og selve bedømmelsen, dvs. på omstændigheder, der ligger efter datoen for den anfægtede afgørelse, således som det fremgår af præmis 43 i den appellerede dom, idet den når til det resultat, at den manglende bedømmelse ikke har haft nogen indflydelse på beslutningens lovlighed.

24 Retten har således ikke givet nogen begrundelse for, at den ikke-kontradiktoriske høring af generaldirektøren lovligt havde kunnet erstatte den manglende bedømmelse i aktmappen, og at den af Det Rådgivende Udvalg fulgte procedure således ikke var ulovlig.

25 Som følge heraf har Retten ikke påvist, at der ikke kunne lægges Kommissionen noget ulovligt, og som følge heraf nogen tjenstlig fejl til last på dette punkt, og har ikke givet nogen begrundelse for præmis 42 i sin dom, hvorefter ingen af de argumenter, hvormed sagsøgeren har søgt at godtgøre eksistensen af en tjenstlig fejl, begået af Kommissionen, kunne lægges til grund, således at appellantens påstand om erstatning for økonomisk skade ikke kunne tages til følge.

26 Heraf følger, at denne del af den appellerede dom vil være at ophæve.

Den del af dommen, der vedrører påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade

27 Det skal bemærkes, at Moritz for Retten havde påstået sig tilkendt erstatning for både den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som var voldt ham ved udnævnelsen af Engel. Til støtte for beregningen af erstatningen henviste appellanten til dom af 6. april 1986 (forenede sager 173/82, 157/83 og 186/84, Castille mod Kommissionen, Sml. s. 497) og subsidiært til ovennævnte dom i sagen Gratreau mod Kommissionen.

28 Som nævnt i præmis 8 ovenfor, er det Retten selv, der har sondret mellem erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade, og som har fremsat det synspunkt, at de to erstatningskrav byggede på forskelligt grundlag.

29 For så vidt angår erstatningen for ikke-økonomisk skade har Retten for det første fastslået, at forslaget til bedømmelse for perioden 1983-1985 var blevet fremsat den 31. juli 1986, altså efter den i artikel 6, stk. 1, i de almindelige bestemmelser om gennemførelse af vedtægtens artikel 43 omhandlede frist, at Moritz havde forkastet dette forslag den 26. november 1986, dvs. næsten fire måneder efter modtagelsen af

forslaget, og at bedømmelsen var blevet udfærdiget den 10. februar 1987 (præmis 43 i den appellerede dom).

30 Retten bemærkede herefter (i præmis 45 og 46), at det ifølge Domstolens praksis påhvilede administrationen med regelmæssige mellemrum at sørge for udarbejdelse af bedømmelser på de i vedtægten omhandlede tidspunktet (ovennævnte dom i sagen Gratreau mod Kommissionen), og at den havde en rimelig frist hertil, idet enhver overskridelse skulle begrundes med særlige omstændigheder (dom af 5.5.1983, sag 207/81, Ditterich mod Kommissionen, Sml. s. 1359). Retten anførte, at den pligt til at udvise loyalitet over for og samarbejde med administrationen, der påhviler enhver tjenestemand, er til hinder for, at den, som beklager sig over en forsinkelse, der er voldt i udarbejdelsen af hans bedømmelse, kan rejse indvendinger herimod, når forsinkelsen kan lægges ham selv til last.

31 Retten bemærkede endvidere (i præmis 47), at forsinkelser med hensyn til udfærdigelsen af bedømmelser i sig selv kan være til skade for tjenestemanden, alene fordi det kan påvirke hans karriereforløb, at en sådan bedømmelse ikke foreligger på det tidspunkt, hvor der skal træffes beslutninger vedrørende ham (ovennævnte dom af 6.2.1986, Castille mod Kommissionen).

32 Under henvisning til sin dom af samme dato i sagen Moritz mod Kommissionen (sag T-29/89, Sml. II, s. 787) antog Retten i det væsentlige på samme grundlag (i præmis 48), at forsinkelsen i forbindelse med udfærdigelsen af bedømmelsen for perioden 1983-1985 ikke kun beroede på, at forslaget til bedømmelse var blevet udfærdiget for sent, men tillige på appellantens egen forsinkelse med hensyn til at besvare dette forslag. Retten har herefter (i præmis 49) fastslået, at appellanten ved ikke at besvare forslaget inden for en rimelig tid havde tilsidesat den loyalitets- og samarbejdspligt, der påhviler ham, og at den påståede forsinkelse under de foreliggende omstændigheder ikke kunne anses for at have medført et ikke-økonomisk tab.

33 I appelskriftet gør Moritz gældende, at Retten ikke lovligt kunne lægge vægt på hans i øvrigt undskyldelige forsinkelse med hensyn til at besvare forslaget til bedømmelse, idet denne adfærd var udvist efter afgørelsen af 2. juli 1986, der havde voldt den skade, som krævedes erstattet.

34 Kommissionen gør principalt gældende, at appellantens påstande bør afvises på grund af retskraftsvirkningen af Rettens samme dag afsagte dom i sagen Moritz mod Kommissionen (sag T-29/89, jf. ovenfor), ved hvilken Moritz' påstand om erstatning for den skade, som han fandt forårsaget ved den for sene udarbejdelse af bedømmelsen for perioden 1983-1985, blev forkastet. Subsidiært gør Kommissionen gældende, at Retten korrekt har fundet, at den af appellanten begåede fejl afskærer ham fra enhver form for erstatning.

35 Den fejl, som ansættelsesmyndigheden påstås at have begået ved for sent at udfærdige bedømmelsen af Moritz for perioden 1983-1985, er en skadesårsag, der er forskellig fra den fejl, som samme myndighed har begået ved at udnævne Engel under ulovlige omstændigheder. I øvrigt krævede appellanten erstatning for hver enkelt af disse skader under to forskellige sager for Retten (sag T-20/89 og T-29/89), i hvilke der er afsagt dom den 13. december 1990.

36 Under denne sag er der alene tale om både den økonomiske og ikke-økonomiske skade, appellanten har lidt på grund af den ulovlige udnævnelse af Engel.

37 Ved at forkaste kravet om erstatning af den ikke-økonomiske skade, som denne udnævnelse havde forvoldt appellanten, med den i dommen i sag T-29/89 gengivne begrundelse, at ansættelsesmyndighedens forsinkelse med at udfærdige af bedømmelsen ikke havde voldt appellanten nogen skade, selv om denne forsinkelse, således som den er fastslået af Retten, var indtruffet efter udnævnelsen af Engel, har Retten ikke taget stilling til appellantens anbringender og påstande i den form, hvori de var præsenteret i sag T-20/89.

38 Under disse omstændigheder findes Kommissionen ikke at kunne påberåbe sig retskraften af ovennævnte dom i sagen Moritz mod Kommissionen (T-29/89), som i realiteten angår et andet spørgsmål end det, der ligger til grund for den foreliggende appel.

39 Det fremgår af det ovenfor anførte, at Retten ikke lovligt har begrundet præmis 51 i sin dom til forkastelse af påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade.

40 Domstolen må derfor, uden at der er grund til at tage stilling til de øvrige anbringender i appelsagen, give appellanten medhold i hans påstande og ophæve den appellerede dom for så vidt der ved denne dels er sket frifindelse af Kommissionen for Moritz' påstande om erstatning for det tab, som udnævnelsen af Engel har voldt ham, dels er truffet afgørelse om, at hver part skulle bære sine egne omkostninger.

Hjemvisning af sagen til Retten

41 I artikel 54, stk. 1, i statutten for EØF-Domstolen hedder det: »Giver Domstolen appellanten medhold, ophæver den den af Retten trufne afgørelse. Domstolen kan i denne forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.«

42 Efter de i sagen foreliggende omstændigheder finder Domstolen at burde hjemvise sagen til Retten, for at denne kan tage stilling til Moritz' påstand om erstatning for den skade, som Kommissionens afgørelse af 2. juli 1986 om udnævnelse af Dieter Engel til direktør for Direktoratet for Investeringer og Långivning i Kommissionens Generaldirektorat for Lån og Investering (»GD XVIII«) måtte have forvoldt ham.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Den af Retten i Første Instans den 13. december 1990 i sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, afsagte dom ophæves, for så vidt Kommissionen ved dommen blev frifundet for Heinz-Jörg Moritz' påstand om erstatning for den skade, han hævdede at have lidt som følge af Kommissionens afgørelse af 2. juli 1986 om udnævnelse af Dieter Engel til direktør for Direktoratet for Investeringer og Långivning under Kommissionens Generaldirektorat for Lån og Investering (GD XVIII), og for så vidt som hver part ved dommen blev tilpligtet at bære sine omkostninger.**

2) **Sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten i Første Instans med henblik på, at der træffes afgørelse vedrørende Heinz-Jörg Moritz' påstand om erstatning for den skade, han hævder at have lidt som følge af Kommissionens afgørelse af 2. juli 1986 om udnævnelse af Dieter Engel til direktør for Direktoratet for Investeringer og Långivning under Kommissionens Generaldirektorat for Lån og Investering (GD XVIII).**

3) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Zuleeg Moitinho de Almeida Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. december 1992.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

M. Zuleeg

Formand for Tredje Afdeling